

Содржина

1. Искреноста на моите песни
2. Кутрата Сенка
3. Ќе те допрам со песнава
4. Пуста Желба
5. Ги научив суровите правила на тагата
6. Такви се Очите без Надеж
7. Одмавнете само со рака
8. Така нека биде
9. Кажав што имам да кажам
10. Овде е нов почеток
11. Аманет
12. Би сакал да верувам
13. Не чемреам веќе
14. Преморен сум
15. Безимена
16. Непознати Светови
17. Сонот е најголемиот освојувач
18. Заборавете утре на се
19. Пупките на Човековиот Род
20. Нов Живот
21. Неверувајте во Воскрес
22. Меретната
23. Во името на апсурдот
24. Ја прашувам судбината
25. Лушпата на Сонот
26. Пусто решив да бидам Поет
27. Зошто само мрмориш низ ветерот
28. Само Лош Сон
29. Вистината
30. Молитвата на Љубовта
31. Парадоксот на Болката
32. Никогаш нема да дознаам

33. Се е така едноставно
34. Не се бранам,и никогаш нема да се бранам
35. Нејсе
36. Влегувам сигурно од еден во друг сон
37. Проклета да си
38. Свадбарско утро
39. Симната клетва
40. Остветеги Скаменетите
41. Цицлеста Анама
42. Бев заточеник во самотните облаци
43. Бесцелност
44. Вековно липање
45. Вечни Молитви
46. Ви ја препуштам Славата

Искреноста на моите песни се вистина,иако некои зборуваат дека сето тоа е само замислена вистина,....но ако,ги бришам солзите,и продолжувам понатака,со надеж дека следниот чекор повторно ќе ме врати кон себеси,а не кон минатото...и ете така,кога ќе заполнат мислите да циркулираат во бескрајните кругови,се среќаваме на некоја раскрсница,сеедно е дали сме ја изминале или ќе ја изминеме,и како првпат да сме тука,малку трепериме,со колена кои потклекнуваат под тежината на неродените мигови,приближуваќи се кон тишината.....гледаме во далечините,и се прашуваме,дали навистина таму,каде што е животот,се и нашите светови..те чувствувам како дишеш забрзано со твојот прикриен страв,повикуваќи некогаш,за кој мислиш дека има повеќе љубов и од мене и од другите...се провлекувам до прозорот,каде што може да се види сето течение на времето,навистина моите сомнежи се оправадани,твојата двојност е сокриена позади твојата Божемна Светост...малку морници ме преплавуваат,но сепак ќе пробам со огрлица составена од делови на милионски свезди,да направам заштитна амајлија,која ќе те чува повеќе од тебе,отколку од другите..гледам дланките ти се празни,нема ни солзи,ни пак воздишки,само бледи линии со нејасна иднина..знам заборавот не го сакаш,и под чудни околности лебдиш помеѓу недореченостите и празнините...навистина мојата Верба и Вера сеуште цврсто ме држат во својата прегратка..и ми ја дадоа сета потребна сила да ја победам агонијата..единствено Љубовта понекогаш ме кине на парчиња правеќи ме сојузник на искушенијата...

Би те вратил во оние времиња на кои се сеќавам понекогаш,но правливите сокаци те плашат,и ехото на калдрмата те морничави..тоа беше кога врнеа деветте топли дождови во деветте денови на Бескрајната Љубов..бегаше ти тогаш под стреите на некојси безимени сенки,недочека да дојде десетиот ден кога синилото на небото воодушевуваше..избега во самоизмамата..навистина Јас после тој ден ден започнав да сакам се што беше вредно да се сака..

Ете тука некаде е таа вистина помеѓу Тишината и Животот

Кутрата Сенка

Додека се протегааше облакот малку со болка над планината
 Десно од долината
 Пот тешките стапалки на Смрта пукаше жолчката на калуѓерот
 И пред неговите очи му ги прекриваше далечините
 Не рече ни оф
 Само го благослови часот
 Последната жолта светлина на денот беше пред него
 Знаел бездруго за ова,знаел
 Затоа ли бил облиен со среќа ликот негов
 Та не се противел на студенилото кое профучило крај него
 Ама предвечерната сенка веќе се кикотела малку потајно
 Мислела дека шурки врела крв ќе течат
 Та дошла брзо брзо од дувлото
 Напомош ја побарал бескрајната сенка на ноќта
 И пеколните огнови од неродениот живот

Етеги
 Дивите ветришта ја подзедоа неговата душа
 И
 Со врели виори заминаа према небесата
 Кутрата Сенка
 Сеуште ќе раскажува за Рајот
 И ќе спие во преградките на Сворот
 Кутрата.

Ќе те допрам со песнава

Ќе те допрам со песнава
Само ако ги затвориш очите
Не и пркосам на Судбината со ова
Јас сега сум венчан со Каменот
Ти спиеш со празнотијата

со болката ги пишувам најубавите акорди
со лажните насмевки ја создаваш новата илузија
Не ти е лесно,кога ропството го нарекуваш слобода
И со суетата газиш се пред тебе

Слепата улица и сувото дрво се најголемите твои трофеи
И капките на горчини кои потајно ги голташ
Сепак,и кога се одрекнав од тебе,пробав со бела маѓија да те заштитам
Во надежда те сместив,со жолт месечев круг те благословив
Никогаш нема да побарам благодарам за ова
Сега се заљубив во ветерот,водата,небото и оганот
Не сум губитник,иако многумина мислат така

Пуста Желба

Понекогаш несакајќи
Погледнувам во твоето срце
Чувствувајќи како срушеното небо се грчи таму
Наоколу, Ангелите преплашено гледаат во тие сини парчиња
Лагата, која с е провлекува во процепите ги одвраќа

И јас стојам
Гледајќи ги тие темни свери
Околу тебе
Сакајќи да видам барем контура на Жена

Ете така
Повеќе детски мислам
Небесните дланки да се отворат
И грст од Свездена прашина да истурат врз тебе
Но во Записите на Судбината
Знам некој кобник кажа дека не било така запишано
Пуста желба е
Нели.

Ги научив суровите правила на тагата

Ги научив суровите правила на тагата
 Простете што сепак
 Несакама да ги ствавам сите на хартија
 Премногу морничавост профучува низ нив
 Ако веќе сакате нешто да кажам
 Да знаете само
 Секој има свој дел во пеколот
 Каде нема никакво значение за живите
 Ве чекаат
 Јамите полни со леплив мрак
 И малку дарежлива јаловина која ве држи на дното
 Раната ваша
 Ја копаат виори и виулици
 Кои кришум се вселуваат во сите Дамари
 Навистина
 Ќе пробате да ги соберете сите три прсти во чуден грч
 Записнати од благи ветренца кои доаѓаат од сите cosвездија
 Ќе ви речат
 Забораветого минатото
 И качетесе на Седумте Божји ридови
 Издржете додека ви бабрат усните
 Не се покорувајте на повиците од умрените
 Искорнетеја сета болка од себе, како кравја лепешка
 И не го хранете новото зло кое се раѓа
 Повторно простете
 Малку сум зборлест
 Но ако и вие сте припадник на Мртвото Време
 И ако немате очи
 И ако само одите во Осамата Величенствена
 Тогаш знаете за што зборувам
 Ете, небарам за ова туѓ восхит
 Бидејќи сето ова го знаат и сите бездомници низ градот
 А вие
 Ако веќе сте зачекориле во непознати празнини
 Не дишете врел воздух
 И не чекорете покрај човечките дувла
 Каде молитвите на покајание се крици морничави
 Придрувајте се до редот
 И препорачајтему на Бога, душата ваша да ја благослови
 Со Вино не со Вода

Такви се Очите без Надеж

Кога Човек ќе западне во Беда
 Тогаш некако копнее само по чуда
 Прво само верува
 Потоа ги доживува и на Јавето и во Сонот
 Ги реди Чудоредијата насекаде околу себе
 Гледа
 Како Зелен Оган ја грее Месечината
 Златен песок тече од Сонцето
 Се радува на Риби со Сребрени крлушки
 Ете тогаш
 Може да јаде и мов и камен,и сит е
 Со ветер се прекрива на постела
 И лесно противречи на Проклетијата
 Се сеќава
 Дека отсекогаш под клепките му спиеле соништата
 Та ги буди лесно без пцости и клетви

Такви се
 Да такви се Човековите бледи очи
 Кои во небото гледале уште со надеж
 А потоа останале и без Надеж.

Одмавнете само со рака

Јалова беше ноќта
 А Јас попусто сум ја молел да го роди пурпурното утро
 И да не скрби веќе со призвук на лутина
 Тогаш ги обеспокојуваше и пциите кои виежот го растураа
 Знам, не ја прашав, ќе побеснеше до невидено
 И мракот ќе го згуснеше, леплив ќе го стореше

Од кое семе Демонско си зачната
 Што со Јаловоста беснееш по сечиите дамари
 Глодаш небиднице
 Сурови кожи на матни типови без иднина
 И без надомест се влечиш по градот

Следеќија трагата на дланката
 Евеме се качив во Белината
 Најпрвин не сватив
 Но требало само со рака да се одмавне
 И се заминувале
 Знате
 Овде
 Во воздухот треперат и кристалите
 А таму
 Позади во јаловата ноќ
 Легнува тишина и го препокрива нејзиниот плач.

Така нека биде

Го создавам животот и продолжувам понатаму
Зошто ете имам своја Вистина
Која е едноставна
Избегав од Вас,и вашите празнини
Празнини,кои се попразни и од најголемата црна дупка
На вселената која не создаде
Рајадени од бесцелни молитви за Бог
Кој и се сомневате дека постои

Го создавам животот и продолжувам понатаму
Кинѐки ги сурово сите нишки кои ме врзуваа за земјата
Вам нека ви е со среќа сета празнотија која ја носите
Пронајдов стотина начини кои завршуваат со
Така нека биде

Кажав што имам да кажам

Започна руменилото да станува достапно само за моите очи
 Во просторот помеѓу земјата и небото
 Каде повторно заживеа се што живееше некогаш во срцето
 Деновите минуваа без да го чувствувам присуството на Сверот
 Ете, си велвам сам на себеси
 Тука си бескрвен, без мирис на смрт околу себе
 И не ја мамам Судбината со бесцелни молитви
 И можам да се исповедам, преобразен во нов лик
 Без ронка тага во очите
 Повторно си велмам
 Не го слушаш како во шурки тече студенилото во коските
 И не се криам од црните облаци кои се раѓаа на исток
 И не скрбам низ стиснати усни.

Лилавиот пурпур малку ме обеспокои
 Виорот во кој се затворени сите твои потајни стравови одлета кон тебе
 Би те пробудил додека спиеш со немирот
 Но пепелта од земјата ме предупредува
 Глаголи злокобно, дека ќе ме прекрие предвреме
 Се доближува чудниот монах со искинато расо на себе, до тебе
 И Четири крстови околу тебе постави
 Према Небесата покорно се наведна, и заглаголи
 Испратен сум повторно да те Крстам, Благословот ти е одамна испоганет
 Кога ќе се разбудиш, одлучи дали ќе се причестиш
 Или по Три Полни Месечини како Наказание ќе се влечиш по земја

Првите млади ѕвезди се спуштаат наоколу
 Кажав што имам да кажам
 Ќе се нурнам сега во сон, на безбоен облак ќе биде тоа
 А ти како сакаш
 Распливнисе во твоето Величенствено зло
 Или клекни пре Позлатените Божји Нозе.

Овде е нов почеток

Согоруваше Земната Љубов заедно со копнежот
 Во светлината на самите брегови од Семожноста
 Зборовите веќе немаа никакво значење
 Пред Ореолот на Живиот Оган што ги расфрлаше искрите во роеви
 Ви зборувам за убавината,кога Човековата свест е веќе покорена

Овде,следува Нов Почеток
 каде ни Таванот од Ноќта неможе да се урни
 ни пак на Деновите ќе им се брза
 Светлиот Праг на Небесниот Дом е Веќе Благословен
 И заштитен е од разни,чинки,маѓии и разни злонамерија

Не плачам,но соленоста од солзите се уште на дланките ја чувствувам
 И во името на нероденото време погледнувам
 Кратко во меѓу просторот
 Свеќите на многумина се гасат на таа граница
 Оставаќи ги сами со студ во коските да се борат

Јасниот поглед сега ги гледа сите познати далечини
 И знам,некаде во тие празнини позади
 Остана Тагата да се бори со злото
 Врз која плискаше ладен дожд
 Ете навистина така согоруваше земната Љубов заедно со копнежот.

Аманет

Аманет им оставам

На сите диви ветришта што лутаат во ноќите

Кога мојата Душа

Ќе стане Бела новородена пеперутка

Нека тие

Го кренат со виор силен

Купот од коски и кожа во висините

Аманет им оставам

На сите Гаврани кои летаат во јата нераскинливи

Кога мојата Душа

Ќе стане Бела новородена пеперутка

Нека тие

Запеат во хор на јазик непознат за луѓето

само една тажна ода која ја пеев на брегот

Аманет им оставам

На сите змии и смокови кои во присојните долови задремале

Кога мојата Душа

Ќе стане Бела новородена пеперутка

Нека тие

Запеат безумна песна заедно со Величенствената

Додека мене ми истинува крвта

Ќе оставев и Аманет и на Породот

Но го немам

Единствено Судбината после ова нека раскажува насекаде

Дека сум бил само измислен сон.

Би сакал да верувам

Би сакал да верувам

Дека Ти можеше да ми дадеш нешто вистинско

Што сите го нарекуваат Љубов

Но тажната мелодија на Јавето разлива поинакви акорди

И по празниот Булевар ги тркала Скаменетите солзи

Би сакал да верувам

Дека времето застанало, тука во хаосов на мисли

Гледаќи го стариот часовник како шкрипи додека ги брои минутите

Но сепак го слушам дождот како спомените ги тера да играат

Правејќи така нови лузни во душата

Би сакал да верувам

Дека ако застамам на место, и чекам да се роди некој сон

Така полесно ќе ја сопрам реката на песни

Попусто

Не чемреам веќе

Не пробувај да си го ослободиш месото од грев
 Само кога Судбината ќе те камшикува со камшикот сурово
 Утешението тогаш бргу,бргу ќе ти стане ужас
 Ќе те натера,наместо крстот во рака да го носиш
 Земјата жешка да ја дишиш,и правот нејзин да го голташ
 И да се згусниш со бецелни молитви на непознат Светец

Би зборувал уште многу за се ова
 Но веќе бзди подземната влага на празнината
 Каде етего таму се испружиле и се дембелее мртвото минато
 Та кога ќе побесне,онака
 Буди вилулици од ладни морници
 И реви,спрегнуваќи ги сите диви ветришта да беснеат по белината.

Нејсе
 Не би го барал веќе коренот на животот,во едно друго време
 Бидејќи таму,токму таму се обновуваат клетките на гревот
 Без никаква смисла,и со малку загадачност
 Влеваќи се во браздите каде семето на злото 'рти дури и кога е само

Не чемреам веќе
 Сребрената месечина воздивнува од сето ова
 Но сепак
 Ги пребројувам свездите во модриот утрински бескрај
 И се исправам,одминуваќи ја спулавената надеж дека,
 Ќе се исповедам секогаш кога Судбината камшикува.

Преморен сум

Времето е полжав кој не окова со синџирите на одминатост
 А се зборува некаде
 Во друштвото на сите скитници
 Дека во младоста не било така
 Кога будалесто сме мислеле, дека сме постари и од каменот и тревата
 И кога преданијата сме ги оставале токму за сега
 Кога евене збрчкани глаголиме и со збрлавените желки

Малку сум збунет во сета ова збрана мудрост
 Дали земјата се лади, или со животот не сум дораснат за утрешниот ден
 Не се сожалувам со ова
 Туку посакувам денес со мислата да им се придружам на орлите
 И со отворени очи да го гледам небото, и сите победи, па и порази
 Кои можеби сега се доверуваат на Судбината

Ќе речете можеби
 Ги претчувствувам ударите на разбојот каде ткае црни нишки Смрта
 А кога одмара, резбари последна молитва на пехарот за вино
 Верен сум, кон Крстот да знаете, белким името ќе ми го спомене
 Но... да не поверувам дека ќе биде така

А се зборува некаде
 Во друштвото на сите скитници
 Дека некој непрокопсан, се вратил од пеколот
 И дека сега само копнее по чуда, и стои над јама усфитена
 И бамбори, Дека ќе се скаменам, и бездруго Смрта не ми може ништо

Преморен сум
 И од полжавот, и од желката, и од орлите
 Ама и од скитниците, за непрокопасниот нема да кажам ништо
 Ќе се помолам, и ќе му кажам на Бога за мојата Душа
 Вие не сте Свети Луѓе за да ме Благословите и да ми простите.

Безимена

Твоите чекори лесно ги препознавам, па не знам колку тешка била ноќта...уште пострашно е кога го слушам нивното ехо како се распливнува на небото, со призвук на тага и солзи е исполнето..кога го слушам ова во самото раѓање на денот, морници ме лазат..зборуваше отсекогаш дека времето е твојот најдобар сојузник, а не погледна воопшто како тоа мели немилосрдно се во себе..јас доволно јасно можам да погледнам се во Оггдалото на Вистината и да не се исплашам од сето што е длабоко врежано..но ти..зарем ти сеуште Илузијата ќе ја храниш со празни соништа, кои само болка носат повеќе на другите отколку на тебе..но сепак ..да сепак повторно како некогаш седам на прагот, и со занес го гледам залезот..навистина, не мој дом, но зарем некогаш сум имам дом..Скитник кој никогаш ниеден праг не го нарекол свој, скитник кој во животот одел од место до место, но никогаш својата Љубов не ја пронашол...а Ти, ти и твојата празнина, која од ден на ден е се поголема, не во просторот, туку во твоето срце..пробувам, ете така понекогаш со гласна музика да ги попречиш шумовите, но попусто, пробувааш да избегаш со бесцелно гледање на точка во таванот, но бесцелно..празните разговори кои се исти од вчера вистински те заморуваат, дека е така те одава грчот на усните кога се смееш.....Јас, Јас и моите соништа секојдневно живеат, тие сега се малку поспори, не се преморени, но сепак живеат, и полека стануваат стварност..навистина, жалосно е што не си веќе дел од тие соништа, но не можам да сонувам за некој кој повеќе се трудеа да ги закопа, отколку да ги оствари..знам, проба со многуте преградки кои јавно ги покажуваше, да ме повредиш, но ти, токму ти со секоја нова преградка беше се поочајна..ако мене ми требаа неколку мигови за утеха, ним им требаше часови и часови..и не успевааа..зошто за нив беше само ефтина забава...кога ќе ја потрошеа сумата која ја намениле за теб, ти заминуваа, во своите домови..а ти повторно во паника се фрлаше во првата раширена преградка, се едно ти беше на кого е ..не ги броеа зошто моите соништа требаше да живеат...и затоа моја безимена...остани таму каде што си...во твојат лага, која на сите им ја продаваш ефтино дека е блескава Љубов...

Непознати Светови

Побудалесто од покорноста е,
 Да се притаеш до непостоење пред сончевиот лач во мугрите
 И да не му дозволуваш,повторно да те дозрее
 И тогаш
 Наказанието кое ќе ти се прикаже како Набожен Човек
 Ќе ти ја распука кожата,кажуваќи ти дека е тоа Распетието.

Напати,тоа Наказание
 Етого ќе рипне и во нејасните сништа
 Ќе бабри,бабреќи ги и сеќавањата
 а потоа,ќе пресуди во тие нејасни времиња
 правеќи го сонувачот
 безимен крадец,или скитник меѓу ѕвезди кои умираат во пурпурот

за веродостојноста од се што е кажано тука
 не би се заколнал пред Семоќниот
 но не ја отфлајте можноста,се да е така
 или поинаку
 но во други,непознати простори
 каде има за вас,тоа се непознати светови.

Сонот е најголемиот освојувач

Сонувај,и живеј буден во тој сон
И не се плаши од Судбината кога ти наплатува сурово данок
И кога суварка си станал,таа те предизвикува тогај
Погледнија,онака загатливо под клепките
и распливниги дните неродени што поблиску до Небото
запомни
во дамнешни времиња,и мртвите сонувале
сега не е така
ако не сонуваш,и месечината ќе ја глода зелена 'рѓа.

Некој ќе речат,ова се случува само во Лилав Град
Каде денот е невидлив,и само во приквечерина со бледа сенка на себе е
А ноќта,волшебник кој ти ги покорува сите таинствености
И секој почеток,има свој крај
И ниеден миг не е скаменет
И волчјата глутница,на дожд танцува
А пциите,и гавраните,во пурпурот ве поздравуваат
Никој од никого не очекува одмазда,страот е налегнат под камен
Сеедно е таму
Дали глаголиш со рапав глас воздишки на возбуда
Или зборови на непознат јазик
Се се запишува,во просторот помеѓу Тишината и Животот
И ова е запис од тоа време.

По заповед на еден прастар Бог
Сето ова ќе биде преведено на повеќе Јазици
Да го разберат,и безработници,и питачи,и калуѓери
И никој да не е веќе без спомени

Годините минуваат,не ги броете
Сонувајте се,жени,сколовранци,злодејанија,мечки,па и сласт
И свои врсници,и по некој душман,и Дабот како трепери
Понекогаш плачете
Такви се сега овие времиња
Идните,поинакви се
Душата е за Господа
Месото и коските за црнејцата

Сонот
Сонот е најголемиот освојувач на сета Светлечка слава

Заборавете утре на се

Полека Надежите
 Ќе ја надминуваат и најневозможната граница на остварување
 А зошто да не биде така
 Кога сум сеуште крстена душа
 И коските сеуште не ми истинале
 Безбели, дали ќе биде утре така...хм
 Знам само дека тоа што го наследив е Библиски подарок
 А тежок беше за носење досега тој блескав Крст
 Дека е така, еден ден за ова ми раскажа и ветерот
 Кога сум се родил, ги бришел и тој сопствените солзи
 И месечината таа вечер шртбаво блескала

Ама ајде де
 Мене ми е малку смешно, за тажно којзнае дали треба да биди
 Знам само дека во иднината не се запишано старечки дни
 Јас сепак ноќва ќе се простам и од земјата и од Небото
 И ако е дожлива навечерина
 Значи сум во право
 Плачат ветриштата низ облаците темни

Се спогодив со Судбината
 Да ги тргни оловните раце од мене
 И некаде пред полноќ заедно ќе пиеме
 Голтка Јас, голтка Таа, прво Вино потоа Светена Вода
 И лавиринтот на сите заплеткани Надежи ќе го отплетка

Би го натиснал уште денов со глаголења
 Но јазикот ми се скаменува во стегите меѓу непцата
 Додека низ ушите бучливиот порој на крвта бучи
 Та кога времето ќе се продолжи со нова светлина
 Прочитајте ги изгравираниите молитви на Небото
 А потоа заборавете на се
 И на сите мои надежи кои ќе движат со мене низ Бескрајот.

Пупките на Човековиот Род

Една по друга,се менуваа ноќите,во кој беа патоказите
 Кон сите свезди и сонцето
 Во тие ноќи беа завиткани пупките на Човековиот род
 Не ги разбирав во почетокот
 Но мојот поетски занес,како да беше код кој ги отвараше
 Но малку ми помогнаа и очите со својата благост

Еxxxxxxxx,и неможете да претпоставувате
 Додека не ги допрев,бев Тажен Орфеј
 Кој можеше со сопствената крв и ликот да си го измие од тага
 И секое мигојавјение да го згазам бездушно
 Еxxxxxxxxxxxxxxxx,дозревала иднината во нив
 Та кога ја доживеав стварноста,и преданијата воскреснаа.

Знам,Дедо Здраве,или Поп Цветко напати ме прекоруваа
 И го бркаа заедно Улавиот Петко кој се потсмеваше
 Не е убаво денес,кажуваа,Поет да бидеш
 И да гинеш пред сите неродени столетија
 Султани да те пизмат,душмани да те продаваат
 Лицемери да те исмејуваат,час ти веруваат,час те мразат
 Пред луѓето како стока да те изложуваат
 А ти,со земјата се ородуваш за ним,преданија плетеш
 Светители од Небото симнуваш,и кога е запурничаво
 И кога кисели дождови те мијат,и голтките на двата света ги пиеш
 Паганска песна пееш
 И пред олтар се молиш
 И севезден поетското проклетство те морничави
 Но сепак знаеш дека ги дозна сите вистини за душата
 Но ги таиш,бидејќи светот е повеќе пакосен отколку дарежлив
 Знаеш,поголем си од многумина
 Тоа и Смрта ти го кажува,затоа заедно со неа со пехарот наздравувате
 И навечер спокојни очите ги затвораш
 Кажувајќи си,гревота е да бегам од небото.

Јас ќе замолчам,гледајќи ги пупките со болскот
 Вие слушајтеги утре моите близнаци
 Штурците и гавраните како ќе пеат со занес.

Нов Живот

Кога вистински посакав да го извадам скрбот од Душата
 Клекнав пред Манастирските порти
 При тоа слушајќи ги вилулиците кои виеа бесно позади твоето ладно срце
 Клекнав, пуштајќи капки крв од колената, но знај
 Не затоа што и можеби сум грешен
 Не затоа што Бог неколкупати се закани дека со пламен јатаган вудве ќе ме дели
 Не затоа што напати бладам пред сонот да ме натисне
 Туку, затоа што сакам Жив Светител да ме исповеда
 Да, калуѓерот, кој се симнал од Икона, и сега чудоредија прави

Ќе му кажам и за гревот кога Смрта ја поев со зла крв
 И за секакви ноќи кои го дочекував заклучувајќи ја воздишката
 И за тоа што напати се доверував на малоумници
 И за веквите кои ги минав, гледајќи понекогаш како Човекот и Сврот се прегрнуваат
 Ќе му кажам, за седмиот или осмиот век
 Кога припадник на Легија Бев, и со меч Благослови делев

Го повикав милозливо, некој рекоа сум ревел посилно од ветерот
 Држејќи го проклетие под нозете, со закана од десната тупаница
 И скрипев со шупливите коски химна, која ги успа и тревите и птиците
 Заглаголив
 Шумолејќи со врвоите на усните
 Оче прво Простими, потоа благословија
 Капката светлина на новиот живот, што евеја се прпелка на левата дланка
 Смилувај се
 Исто како што се смилуваа сите Русалки над мене.

Неверувавте во Воскрес

Додека Сонцето го раѓаше пурпурот
 Летнаа отсекаде дневните светулки од преданијата
 И сознанието за Животот од исколот го распливнаа
 И според записите ова бил нов Библиски ден
 евеги, Лицемерите се исплашија од ова
 Бедниците во сенките се завиткаа
 Некажувајќи го своето име
 Вистината за сето ова, од килибарни топки пукаше
 Сакаше, руменилото на усните да им го стави
 А тие, како чувство на умирање го доживеа
 Ревеа
 Ука од Темни Евангелисти не сакаме

Се скаменија, гледајќи го
 Новиот Вестител, со крвав крст на челото
 што Светлината му го втисна
 додека Темнината му се кикотеше низ вените
 го извлече, и го излекува со благ глас
 го стори
 монах без Црква, калуѓер без Манастир
 кој
 утрото со света вода ќе го благословува
 напладне со Сонцето ќе се разминува
 во навечерините ќе ги брка призраците
 на полноќ сенката на проклетијата ќе ја погубува

тогај
 од сето ова
 потемнеа сите златни соништа
 усвитените зборови бабреа насекаде тркалајќи се по земјата
 и се отвараа Мртвите Очи
 читајќи ја Наглас
 книгата на Сите Времиња
 во миг
 на многумина им истекоја часовите како песок
 и од Север, долетаа Пеперутки кои времето го броеа наназад
 водата, бесно скокаше од карпите
 и небаре е извршител на пресуда шиштела
 неверувавте во Воскрес
 сега сраснете со ораниците.

Меретната

Кога миговите ме правеа Безначаен
 А Јас пркосев во сето празно време
 Тогаш
 Судбината се подбиваше
 Јаваќи на волчја glutница која играше на скрките
 Подаваќи се блудно на Свезда со потемнет сјај

Срцето беше обоено со крвавава боја во тие мигови
 И од премаленост неможеше да го симне превезот од Месечината
 Кришум,очите потајно ќе му дадеа два три сончеви лача
 А наоколу како бедем ќе се наредea дванаесет амајлии за уроци

Само Смрта стоеше прибрана,неплашеќи се од оганот на пониженоста
 Што ги пиеше сите соништа лакомо
 Меретната,ќе се нурнеше во длабочините на минатото
 И низ просторот ќе заглаголеше

Се сеќаваш ли кога ти блескаа молни пред олтарот,каде заветот го даваше
 Дека и во последниот здив нејзиното име ќе биде залепено на усните
 Остави,зборува сега со глас на покојник
 Иста судбина немавте,твојата лоза таа не ја продолжи
 Не се твои зелените магли за скитање
 И не го чекај нејзиниот сатанаилски кикот да се огласи
 Та воскресот да ти се нурне во дробовите каде е скриен скрбот за неа.

Молчев,гледаќи ги зелените мигови како се лепат по земјата
 А таа
 Ќе се нагрнеше со времето
 Натопена во нов грев
 Легнуваќи со покојник кој немаше машко семе во себе.
 Од сето ова
 Не сум жеден,но ви се напил седум капки света вода.

Во името на апсурдот

Во името на апсурдот ги пишувам овие зборови за мене и мојата светлина,што сирка од некое мое неповредено делче на душата....ете за болката и заборавот најдов лек,некоја заборавена маст на правливиот таван,малку со одвратен мирис беше,засушена но сепак употреблива,по некои делови се мачкав па на моменти подобро беше...во името на апсурдот сега знам како да одам,ми кажа некоја самовила ,која и таа како мене тажна седеше на изворот планински...колку повеќе ќе го изговараш твоето име,а колку помалку ќе го изговараш нејзиното,ти со новата светла антерија ќе се наметнеш.мислите не ги терај да пловат во морето од секавање,знаеш дека бродот потона,знаеш дека беше давеник,остави ги нека стојат таму каде и што припаѓаат во мракот,ти со секое ново утро,бриши го огледалото со свежа крпа,и гледај го твојот лик,секое утро насмевнувај се ,ќе видиш за само седум дни,искрена насмевка ќе измамиш од самиот себеси,кога ќе видиш како некоја мисла од минатото те моли молбено со плач и солзи да и дадеш малку сила,ти заврти и грб,не се плаши,тоа е само секавање кое е премногу моќно, лепак носи,лепак кој може повторно да те залепи во некој агол од собата,ајде дојди ,дојди овде на овој извор,еве напиј се и некоја инспирација ќе ти даде со нови идеи,малку на почетокот ќе те исплашат,не си спремен да ги разбереш,но подоцна кога со нив ќе поминеш време ќе видиш дека не се ништо страшни,ајде напиј се и напиши ја твојата долго посакувана песна.....

Во името на апсурдот,денес го изговорив твоето име само еднаш,а завчера,па завчера го изговорив сто пати,во изминативе денови по илјада пати....во името на апсурдот.....

Вресокот на тагата
Сака да излезе
И да раскаже за сите скриени понори

Ја прашувам судбината

Ја прашувам судбината,а таа молчи
 Дали налукувам на човечко суштество
 Чувствувам дека станав бестелесна сенка
 Или подобро сенка на мојата сенка
 Осудена вечно ли,да се движи и ползи по земјата
 Со вечен глад за изгубената љубов
 И болно талкање низ ридови од болка

Како одговор
 Го подотвора малку прозорот на времето
 Со нежен ветар кој носи мирис на јоргован ме гали
 Минал низ градината твоја
 Каде седиш на плетен кауч од бамбус
 Читаќија твојата омилена љубовна приказна
 Те гледам навистина,со срцето,или тоа што наликува на него

Барем научив
 Невреди да се трудиш да им се допаднеш на луѓето
 Од тоа имав само штета
 Понекогаш од ова и разни сознаниа
 Се чувствувам,затворен во камен саркограф сум
 Птица без криља
 Волк самотник без шума

Не му судам на никого
 Ни пак ќе му судам некогаш
 Очите ,можат да излажат
 Не сум вообразил никогаш,ама никогаш
 Дека човештвото ми е должник
 Некои ме гледаа така

Тука,во ладнава бесчувствителна самотија
 Имам потреба да се смеам
 Но,смеата и јас сега сме два различни света
 Одалечени со километри
 Разделени со планини со високи врвови
 Со реки во кој тече матна и бучава вода

Болката од спомените
 Ме пронижува,ме пара.ме сечи

Извикувам напати,зборовите стануваат ехо морничаво
 Ги мразам спомените
 Исто колку што се мразам себеси
 Исто колку што ја мразам самотијава

Си бил слеп
 Повторно извикува Судбината
 Сеуште не си подготвен да се враќаш во минатото
 Гледаш дека болката таму те чека
 Причекај љуњиве збеснати нека се смират
 Ќе ја видиш во новото утро патеката твоја
 Сега
 Сега си сам,не се грижи дека ќе повредиш некого
 Бесчувствителна е тишината
 Не се издаваш себеси со тоа
 Само понекогаш,наслушниго гласот што одзвонува
 Во длабочините на твојата душа
 Мислеше дека е одамна мртво.

Сега се поклонуваш пред Богот на сонот
 Живееш во царството на сенките
 Одиш меѓу свесното и несвесното
 Избегано животно си станал
 Се плашиш дека твоите ќе те раскинат
 Па скиташ по пустинава деноноќно

Повторно судбината се огласи
 Сега научи,самиот да ја бираш болката
 Кога остануваш без зборови
 Со денови,со недели,со години трпеше
 Невиде дека стана сечиј жртвен јарец
 Емоциите те совладуваа,и кога се тресеше од бес и гнев.

Те слушав напати
 Како ги проколнуваш ветриштата кога те шибаш
 А ти само молитва една кажуваше
 Сакаше да ти биде топло во прегратка
 Шепотеше со гнев кон небото
 Зарем нема вистинска ѕвезда во бескрајот
 Која ете,својот оган да го подели со мене

Пехарот свој да ти го подаде
 Амброзија да пиеж жедно
 Ете тоа беше твојот копнеж

Да гледаш во тие очи, во кој нема бес, нема презир
Недознаа тие очи дека воопшто постоиш
Не го сонуваше твојот сон
Сонуваше надреални туѓи мигови

И повторно се огласи
Те гледам во тунелите на времето се криеш
Со студенилото гробно се прегрнуваш
Мирисот земјин го вдишуваш
Што бараш тука, извика во вик на грмотевица

Не си роб на љубовта
Ни пак нејзин вечен должник
Беше лојален поданик
Попадија раката
Препознаја добрината
Вистината ја спозна
Ти давам избор, тргни најдија твојата заспана душа
Свездите нетреба да плачат
Тие треба да се смеат
Тргни најдија твојата свезда
Без неа и на сонцето да живееш ќе ти биде студено
Тоа е твојата конечна судбина

Лушпата на Сонот

Во последните разделувања на Сонцето со Месечината
 Се јавуваше повторно Зломорница, спуштаќи ги клепките набабрани
 Врз далечните планински висови
 Каде грчот на ветерот претскажуваше дека ќе се роди нов свет.

И прастариот камен на оваа земја ја гледаше
 Криеќи ги од неа црните дукати под себе
 И, се урна со тресок, и небото оглуве
 Будеќи го трепетот во скороистинатите меса на сенките.

Стравот од умирање лежеше само на педа од нив
 И пресметуваше на кого му се ближи заодот
 На кого му е секнат денот, на кого ноќта ќе му се издолжи
 На кого тишината ќе му биде спокој вечен

Ној, се стемни, без да се запалат огнови
 Поседнаа со темни избуричкани мисли
 Сраснуваќи низ суровоста со изземнетата земја
 Наоколу, злото го бришеше веќе сјајот од свездите.

Некој спомена
 Кога злото ќе го покори здравиот разум
 Тогаш благиот занес во очите на Човекот веќе нема звук
 И горчливиот подбив ќе избрише се запишано на папируси.

Со мака ги држеа отворени очите, гледаќи ја предавнички
 Зломорницата, која ги потемнуваше и ослабнуваше
 Недаваќи им низ истоштеноста да ја видат, како
 Пред нив Свети Лушпата на Сонот, со завиткан свилен сон во себе.

Што да ви кажам
 Бескрајното царство на Сиромасите е некаде далеку пред нив
 А тие, спииат, без да сонуваат
 И умираат со суви дишења, без да офнат.

Пусто решив да бидам Поет

Ми се фати јазикот од премаленост
 Помогнетеми да го извлечам од устата
 Пусто решив да бидам Поет
 А тоа беше во Праисколот
 Па наместо да ревам кога сум обеспокоен
 Со зборови да го распарам времето на пола
 И лесно да ја напишам линијата на Животот и на Небото
 Не ми смета ,така мислам Смарагдниот прстен на раката
 Подарок од Самовилата Агапи,да ме чува ете од Проклетијата на Поетите
 И да не играм како збрлавен на дожд
 Туку само со врвовите на прстите да ги допирам капките
 Во кој се кријат сите некажани зборови

Вие пиштите од утробата браќа и сестри
 Ваша е измамата додека сте живи
 Неутешните души ги слушав кога кобнички зборуваа
 А ним Смрта им ја кажала Вистината
 Би било злострство за ова подоцна да дознаете

Само Смрта и Вечноста се тие кои некого го нарекуваат Поет
 И името негово го втиснуваат засекогаш во Каменот
 А вие дотогаш
 Вашите нејасно развлечени зборови расфрлајтеги
 Бидејќи не сте сеуште измиени со молитво исцедени од тагата
 Јас знам
 Во ноќта ја слушате својата песна,со разденување ја заборавате
 А сепак ги подавате рацете кон сите сеќавања повторно да воскреснат

Јасно е
 Ве демне вашиот безумен уплав на заборавот
 Та зборувате дека Душата е црвена,жолта,и дека се предавате на Оганот
 И пресметано се ослободувате од вашите создадени стихови
 Во кое е барањето за земна лицемерна почест
 Ви се чудам
 Мафтате со ветерот,додека огништата се гасат насекаде
 А вие опуштено воздивнувате,сонувајќи како седите на врвот од светот
 Разберете.не сум подбивник со арамиска душа
 Туку ви кажувам,
 Какви се оковите во кој е окован Поетот додека го има перото во рака.

Зошто само мрмориш низ ветерот

Нема грутка на земјата што не сум ја допрел
 Чувствуваќи ја нејзината гладна утроба
 Зборуваќи си сам на себеси
 Прооде на неа,иако мачителка ти е секојдневна
 И не ти дава да избегаш од болката
 Туку те скаменува,затвораќи те во нејзиниот темен оклоп
 Ама пак не ја пизмиш

И така со зашилена ветка ја боцкам,прашуваќи ја
 Зошто само коските неможеш да ги изглодаш
 И зошто само кога ќе не поклопиш ја гаснеш треската од чемерот
 Зошто
 Зошто само мрмориш низ ветерот
 Оставаќи ме да пропаѓам низ кратки соништа
 Кој немаат ни почеток,ни пак крај.

И клекнувам
 Си сув здив грееќи ја смрзната тупаница
 Непокорен
 Гледаќи ја како таа јадот што го плукав ноќва го препокрива
 Писокот на Гајдата ме врати во светот
 Скокоткаќиме по дамарите
 Нема никој околу мене
 Верувајте,бесначаен е пискотот на гајдата.

Само Лош Сон

Додека капеше зелената густа крв
 Зелени пајаци забрзано плетеа нова мрежа
 На небото Месечината се смрзнуваше
 Мракот небаре е зла чума, удираше на три страни
 А искинатата приказна, самата се оплодуваше
 И бараше, сите што ја слушаат
 Да се пробудат, и да потонат во сиви соништа
 Калуѓер во Бела Риза, со стогодишно кандило
 Да, ги миреше повампирените зборови
 И небаре тој им е Татко, ги советуваше
 Немојте, немојте да скокате збеснато, ќе се вангелосате
 Енеги огнените реки идат, ако не така, ќе ве спржат
 Чудно, никој не го слушаше
 На дабот, жолти врани се закикотија со човечки гласови
 Богомилките во својата треска и колковите ги нудеа
 И никој тука не гледаше
 Шупливата бескрајност им се ширеше
 Белите шурки со небесна светлина бегаше од нив

Разбрав на крај што се случило
 Кога заревија светулките од оганот
 Другпат немој да трчаш кон ветерот
 Идниот пат
 Можеби студено ќе блескаат ѕвездите над тебе.

Вистината

Вистината,
целата Човекова Вистина е запишана на Небото,
и сите кои се на Небото ја знаат премногу добро,
наше е само да ја прифатиме таква како што е
Вечните Закони за нас се стварност,
кој ние треба само да ги одживееме
со болка,
со радост,
со тага,
со восхит.
се колнеме сега и за веков,
дека и понатаму ќе останеме во Божјата Светлина
со сето наше Срце и Душа..
Така нека Биде.

Молитвата на Љубовта

На сите зелени полиња не одмараше,
Со сите тивки води не миеше,
Сите патеки со нашите имиња ги нарекуваше
И не водеше со најтивката утеха и покрај смрта и покрај животот,
Секогаш гледаше низ нашите гревови како на детски грешки
И ни простуваше
Тераќи се со својата нескротена сила да продолжуваме напред
Сите неизречени и некажани болки ни ги лекуваше
И како награда секогаш ни ја даваше твојата прошка
Затоа дајни снага и сега да истраеме
И да те сакаме и понатаму
Исто така како што не сакаш ти..
Нека биде така.

Парадоксот на Болката

Тој што несака, останува заробен со смрта
 Тоа се зборови на мојат болка која во парадоксот верува
 Така зборуваат и тие што сакаат да ме победат
 Зборувајќи дека сум губитник
 А јас пак несакам да заличам на маченик
 Бев понижен...да
 Но мојот фанатизам кога го сакав животот, секогаш ме учеше
 Почитуваја Смрта, за да можеш животот со очите да го гледаш

Сеедно..ќе кажете вие
 Јас ќе воздивнам и ќе кажам...Приказни
 Кои ги кажуваме за ете да си ја смириме душата
 Или, или да си ги препокријаме гревовите, можеби и туѓите
 И потоа на земјен под ќе седнеме
 Со окото во кандилото ќе погледнеме
 И дивата болка од детството ќе ја преобразиме

Нема ништо смисла во сето ова
 Испуканото небо повторно чека да станам
 Состојбата дека сум бегалец да ја заборавам
 Бидејќи никогаш не постоела историјата на грев и пекол
 И со прстите болката во слепоочниците да ја смирам
 Така ќе се вратам во животот
 Додека умира само минатото
 За иднината прашајтеги небесата.

Никогаш нема да дознаам

Судбината, чувствувам
 Започна на белата хартија да ги пишува
 Своите последни зборови
 Којзнае за ова дали беше тажна
 Но никогаш нема да дознаам
 Зошто
 Утрешниот ден нема да се обновува и оплодува
 Ете, гледам
 И Праинсконската свезда на небото е со мртов лач од сето ова
 И со трепер пробува да се ослободи од гниежот околу неа
 Незнам
 Дали некој идната недела
 Или идниот месец
 Ќе глаголи пламено
 За Паганите и нивните живи Огнови
 Или Богомилите, со своите небесни молитви
 Ни пак за Русалките со своите Магиски Песни
 Нема да кажам збогум
 Но сепак од пехарот ќе го испијам заборавениот здив
 Оставаќи вие да се насмевнете
 Додека мртвите клепки ја сопираат пловидата на облаците во зеницата

Се е така едноставно

Додека едноставноста се претвораше во чудна сложеност
 Сенките започнаа да ја пијат темнината
 Воспоставувајќи некој свој ред во привидното спокојство
 На тие кои сомничаво стоеа на страна
 Им шепотеа
 Вака ќе ја победиме Смрта, без да правиме дамки на месечината
 А вие ,нема потреба да докажувате дека сте живи
 И дека ви здодеало постојано да зборувате со Невидливи Ангели
 Вашата распадноост ќе ја составиме
 Допирајќи ве по рамењата, каде товарот го носите од искушенијата
 Еве, во Божемнава белина, има неколку свездени нишки
 Во кој се врзани облаци со заспани соништа
 Нема мрак, нема сонување, нема будење
 И од ова нема да ви пукаат дозреаните очи
 Вие сега ослободетес од сите патила
 Ние душата ќе ја распнеме како одрана кожа
 И небото нема да падне на нас

Се е така едноставно

Се додека ја голтаме плунката, и плачиме кикотливо во безначајна празнина
 А тоа беше вчера, каде остана гневот и јадот
 Денес, некаги призрациве, шушкаво нека дишат
 И свој зелен поредок нека почитуваат
 Ние
 Кои знаеме дека има и утре
 Нема да ги броиме стапалките на земјата
 И нема да ги откриваме семоќните тајни на Судбината
 Белким тогај, јамката на смрта ќе ја одбегнеме

Вие не слушајте

Кога и Гавранот кобнички грака на прозорот
 Вистинската големина е да не се плашиш од утрешниот ден.

Не се бранам,и никогаш нема да се бранам

Падна парче сонце
 Топеќи го килибарното небо
 Во мигот,кога мислеше дека спијам со спуштени клепки
 Додека чадот од темјан ги будеа сеќавањата на песната
 За Белите птици со смирени криља
 Во својата нечујност се мачев да разберам
 Дали доползија тука некаде соништата од младоста
 Или Тајната Надеж му Кажала на Бога,за ова
 Уште во времето кога го создавал Светот

Којзнае
 Не ми дал да безделничам
 И да го воскреснувам постојано почетокот на сета младост
 Но ајде
 Со набожна покорност ќе напишам повторно нешто на земјава
 Малку го чувствувам оганот на срамот кој се снови под кожава
 Го раѓа подбивно некој улав ѓавол
 Но ќе пробам
 Вие седнете на земјата
 Земете конец да ги закрпите сите пукнатини на животот
 Јас со најдодената возбуда ќе пишувам додека ме разјадува оганот

Тромавата преградка,така со години раснеше вр мене
 Раснев,благословен зошто пеев песни на непознат јазик
 И пиев од светлината,без да се покајам за тоа што другите го зборуваа
 И никнував весело во секоја сончева поплава
 Нечекаќи да се стемни,за ѕвездите ми заличат на Смарагдни Пајаци
 Носен од сето пеење ги носев тајните желби
 И паѓав на колена само кога Бог бараше
 За да ми даде нови искушенија.

Не се бранам,и никогаш нема да се бранам
 Од сета извалканост што ја растурате вие
 Не се бранам,ни пак некогаш ќе се бранам
 А вие навистана,сожалетесе повеќе себеси

Нејсе

Писокот на коба,го сокри позади расплетените коси
 Се исправи на нозе,несакаќи другите да те видат како измеќар
 Но со очите го славеше злодејството
 Исто онака
 Како што славеше
 Кога сите онемуваа пред Ѓаволите на Правдата
 А ти
 Под сенката на тие сверосани луѓе
 Слушаше како сите околу тебе повраќаат чемер

Најтешко е да се раскажува за твојот занес
 Кога во транс чуден молвеше
 Дајтеми да им копам во срцата со ноктите
 За да можат по изгревот покорно да ги ведат главите

Зошто ли чекорат сите
 Се прашувам
 Кога ги гледам околу тебе како причестени старци
 Пред насолзена Црква на Присојот

Нејсе,глаголи гласот на небесата
 Ќе минат и овие дни.

Влегувам сигурно од еден во друг сон

Ќе ги распрснам оковите на неизвесноста
 На очајанието
 На стравот
 Така стравот,таа чума на споулавеноста ќе се исцеди
 Којзнае
 Можеби , сама се раздиплува иднината на едно столетие
 Сите тука ќе бидеме сведители
 Вие ќе го крстите сето тоа беше живот
 Јас ќе глаголам,празнина во празнина е
 Со секоја мисла понејасен ќе сум
 Роден бев во тоа минато,како магла во магла
 Како ноќ во сенишни ноќи
 Со своја част и дажбини на земјата
 Под пиреј задоен
 Под книл крст израснат
 Ужe слушате,не глаголете кесари
 На присојниот даб ќе се распрачи вашата вина на себичноста
 Ете тоа се двете крвави столетија да знаете
 Ќе ви откријам само, писание едно од чудотворецот
 Утре,ќе сум богат болјарин
 Ќе го нема веќе зимскиот сон под клепките
 Влегувам сигурно од еден во друг сон
 Ова е последно писание за измислената жива литија
 Според правилото невидливо
 Се скаменува
 Осамена
 Во глобочините свои ќе ме демни црната отфрлена блудница
 Поројници од ноќни шумови ечат таму во скаментетата тврдина
 Заразена повторно и е крвта од демонската болештина
 Не,нема да кажам ништо убо на небесата
 Кога див трепет на стравот ќе ја коси
 За таа сува жена со црни коски
 Што писка низ рапави крици
 Нека ја споменуваат како Голгота со име

 Ни за педа не сум веќе одвоен од земјата
 Смрта знам бега од мене.

Проклета да си

Беше навистина суверена Божица
 И заради тоа морав на Месечината да и ги мијам очите
 За мене,тоа се стори невидена Голгота
 Глаголеше постојано
 Јас сум твојот врв на стремежот
 Иднината и матното минато

Но ете,една ноќ
 Не се сеќавам добро,можеби беше пладне
 А сеедно и да било утро
 Бездушно стрелаше во мене
 И ме прогласи Витез на задгробниот ред
 Потоа
 Потоа ме однесе пред чудна Катедрала
 И почуден Кардинал

Како и да е
 Твојата некрофилска насмевка ја залепи
 На мојот нов очај
 Проклета да си
 Не ме ослободи никогаш од тешките мори
 Не ми даде можност,и јас да ги видам
 Дамарите на вселената.

Свадбарско утро

се намалував небаре сум призрак
и видов дека лежам во длабочините на напукнатото време
со дланките се бранев од капките темнина
отспротива кобнички грагна гавранот
се гаснев ли, или само тонеv во непозната тишина
се намалував
вистински ми се губеше големината
ми се стори дека животот кркори со далечни звуци

каде си Светлино
молвев
мислиш ли дека сум само спијач
небарам веќе бела птица со криља небесни
само стопиме со својата топлина.

Еве
Повторно се огласи сребрениот глас на камбаната
Опиен сум од сеќавање на песна
Слушам свадбарско утро ми спремаш
Кобнички грагна повторно гавранот
Низ немошта глаголам
Млад сум за младоженец.

Симната клетва

Зарем од пепелта се кренав
 Во просторов од бескрајното чекање да дојдам
 Ја нема тука болката,ни пак тагата со триста јадови
 Бестелесно од крај во крај луто одам.

Некој мој лик видов,си поигруваа злите со него
 И чекори или беа само еха од изодени стапалки заборавени
 Ах колку радост тоа им беше
 Зарем непостоењето може некому среќен да го стори.

Икона на светица зедев да милувам,прстите си ги изгорив
 Бок ме казни надвор од времето да бидам
 Рече низ грмотевицата
 Повторно ли лажни Богови воздигнуваш.

Симфонијата на моите коски ме потсети
 Време е последната камена солза да ја оставиш
 Рушевините остави нека се распадат
 Голготата заврши,не си веќе скитник.

Се потроши времето и тука во бескрајното чекање
 Сега и клетвата е симната
 Долгот е отплатен.

Остветеги Скаменетите

Судбината на скаменетите им го пиеше здивот
 Во притаените ридишта каде што го немаше ни цутот од багремот
 А тие,ете сакаа само да живеат во минатото
 И не бараа никој да ги осудува за нивната чемерна замисленост
 И воздивнуваа неутешно бидејќи беа превреме остарени

Така е,да разбереме
 Тагуваме и си го носиме Крстот сами на грбот
 Туѓата жена е само нечија туѓа жена
 Сончевата дарежливост е за сите
 И заветот на прадедовците со неа која ние го добивме
 Го исплукавем,го испоганивме,и сега
 Редот на Бесконечноста не скаменува
 И треба да не скамени
 Малку е што с еколиме,и оставаме д ане колат како говеда
 Та ги пребројуваме туѓите гревови во паузата
 додека крвникот пуши цигара и се слади со нашите најмили
 и само блебетиме
 ќе се одмаздиме,тогаш кога ќе ја затвориме туѓата порта

оставетеги скаменетите
 под заштита на судбината се
 житницава пред нас запекала пустата за аргати
 ослободете се од внатрешните окови
 а не само очите да ги миете со млаки молитви
 а надвор од манастирските сидови повторно гнаси да бидете
 оставете
 оти натемаго сите ќе не седни на еден ист кол.

Цицлеста Анама

Ве слушав како на неколкумина од вашата дружина им раскажувате
 Дека напати во својата вообразеност, сум бил поголем и од Богот Зевс
 А во ноќите сум ги привлекувал прстите под ленени кошули на Блудници
 И сум бил постојано со загатливо сомневање под клепките
 И божем без воздишки сум бил
 И со дека со жолти дукати сум го поткупил Поп Цане да ми ги прости гревовите
 И повторно зборувавте, и тврдејте колнеќи се во вашите затворени очи
 Сте ме гледале со Ѓаконот Антимон како правам пијанка во Манастирскиот двор
 Дека ми никнуваат лилави крилца на грбот, и тие ноќи ми биле кучешки

Ех мили мои
 Вие зобајте и понатаму од сопствениот скрб
 И насладувајте се на својата надмоќност
 Јас сум таков, и како мртовец ќе бидам таков
 Со необичен сјај во очите, кој ќе ви го поматува вашето блебетење
 Јас сум таков, без целувка на челото од Натемаго
 Кој се ведне пред Пролетна Месечина
 И пие од шурките Сребрена Вода

И да знаете, Мили Мои
 Од утре
 Ни слепо, ни чулаво нема да ги гледа вашите замрсени гревови
 Затоа уште денес, локнете уште некоја лочка крв од мене
 и однесетеи некоја капка на Цицлестата Анама
 додека ја чека смрта
 нека пишува на каменот со капките мои.

Бев заточеник во самотните облаци

Бев заточеник во самотните облаци
 Некои ме нарекоа,Безимена илузија со килибарен поглед
 Напати невидливо се преобразував во тишината
 Ги отварах тогаш тајните коридори на времето
 Скитав на жед Планини бараќи некажаните зборови
 И молитви млаки измислував
 Животе
 Пуштите повторно да гледам со очите на детето несмирено
 Пуштите повторно да го провирам сонцето меѓу прстите
 Пуштите да се разголам пред тебе,и пред бескрајните сништа
 Залудно и бесцелно го арчам времето
 Сум глаголел на ветриштата немирни
Простете.....
 Малку сум уморен од ова постоење
 И сега во Дамарот го сокривам сознанието
 За секое мое идно постоење
 А вие драги мои
 Немојте никогаш да одите источно од Рајот
 Тагата е таму...многу поголема од мојата
 Но доколку заскитате во тие пространства
 Заливајтеја со моите бисерни солзи
 Ќе почне да расте во секоја ваша темнина.

Бесцелност

Не би те молел денес Боже за прошка
 Предавството на сопствената крв ме однесе во глобочините
 Ги повлекох во себе писоците од уста
 И змиската игра на колена ја играм
 До крв ги гризам усните и само млако мрморам
 Не ми простувај, зошто сум ништожник кој блудот го љуби
 Величенствен во гревот, огнениот ветер го прегнувам
 И напати залипувам со празнината на усвитеноста во утробата
 Не го преколнувам веќе грчот на туѓата измама
 Само се воздигнувам себеси во својата бесрамност
 Не би те молел денес Боже за прошка
 Зошто сум казнет злосторник над кој судбината го пишува дневното умирање
 Останав тука без стопанка, без пород, растам без твојот квас
 Сега само некоја сенка која е јаловица легнува до мене
 И самата споулавена од пештерската пајажина
 Зарем повторно да се покорам, кога тука и птиците се безгласни
 Жилите и месото ми се ослободени од грч
 Трепките не ги бараат веќе утрински капки
 Ни пак скриеното сонце кое ги допираше усните
 Тука
 Тука само коренот на гревот го барам самиот
 Тука
 Тука само со грчот на прстите ја распарувам кожулата
 Сакајќи и водата да ослепе, да не ме замие кога спокојот вечен ќе ме вознесе.
 Не би те молел денес Боже за прошка
 Патот до прошката ме однесе во глумите празноти.

Вековно липање

Липав додека вековите минуваа
 Завиткан во сопствената сенка како ларва
 Ми се чинеше дека се наоѓам во студена утроба
 Прескокнуваќи ги неколкуте будења
 Знам само дека Горгона ме скамени во ова постоење
 Со тоа се потврди вистината
 Покојникот не може да умре двапати
 Којзнае, можеби оправдано се плашам
 Во идното постоење да бидам покојник од друга вера
 Со врежана давидова ѕвезда на градите
 Од сверови луѓе-нелуѓе
 Ни сега не ги знам вредностите на парите
 Ни пак имам амбиции
 Ете, долг оставам за утре уште нероден
 Ако бидам кардинал со црвена одежда
 Ќе се фалам дека лузната на лицето ми ја сторице еретици
 Далечниот глас, рапав студен од задробен свет советува
 Те чекаат големи дела
 Уште ќе навлегуваш во тајните на пишаниот збор
 Ќе го исполниш големиот завет на проштевањето
 Само така ќе се упокоиш без липтеж
 Ќе се споменуваш во преданија и чудни сказанија
 Се згуснува мракот
 Истата таинствена пештера од минатото столетие се отвара
 Липам додека вековите минуваат
 Етеги ветриштата црвените дождови ги носат.

Вечни Молитви

Не останаа повеќе зборови за пишување
Остана толку време само за броење
На минути
Некогаш само мигови
Но најмногу за броење на капките од дождот

Некои се весели
Симфонија чудна прават од ударите
Некои се тажни
Само ехо во себе носат
Од некои тажни
На некое место кажани елегии.

И повторно истата приказна
За детето кое живееше во светот на возрасните
Опиено од горчините
Заведено од илузијата
Нахрането од тагата

За крај само ќе напишам
Во џеповите на душата ќе го побарам
Заборавениот молитвеник
Таму се запишани сите Вечни Молитви
Ги кажував на прозорот кога дождот паѓаше.

Ви ја препуштам Славата

Светлината на мојата последна Победа
Ќе ги избрише сите претходни порази од минатото
И така ЈАС ќе го горам во Вечниот пламен

А вам

Драги мои ПРИЈАТЕЛИ

Ви ја препуштам Славата

И сите Земни почести

Врежетеги во каменот,длабоко

Буквите

Наместо со златен прав

Напишетеги со крвта Моја

Ветриштата да не можат да ги бришат

Водите да ги мијат,утрата ваши да ги читаат

Да ме помните СИТЕ.

Рецензија

Поезиата на Чернодримски,кога ќе започнете да ја читате,уште на самиот почеток ќе се запрашате каква чудна магија вградил во таа негова Поезија,за да ве натера лесно да не се одвојсвате од неговите стихови.

Па каде навистина е скриена таа стиховна магија

Во искреноста,да неговат искреност е таа волшеност во неговото пишување,искреност кој секогаш не води,но не до крајот,туку секогаш не остава пред самиот крај,да ние токму ние го пронајдеме тој крај на секоја нова песна...ете токму тоа неговиот стил на пишување,ве води вешто низ сите лабиринти на случувањето,и токму во мигот кога мислите дека ќе го видите крајот на тој лавирин,ве остана,потребен е уште чекор за да излезете,но токму вие како читател треба да го направите тој чуден чекор и да излезете од неговата песна,кога навистина ќе излезете,тогаш веќе е комплетна неговата поезија.

Можеби има и добра причина во неговата искреност,малку да става и доза на себичност,ќе речете,зошто не го создава крајот како сите други поети..па ако навистина тој го создаде крајот,тогаш,вие ќе прочитате неколку песни и ќе се завртите одеќи понатаму,кај некој друг поет.

Интересно,неговите Поетски потфати на мигови сепредвидливи,кога ќе започнете да читате една негова песна,како да претчувствате дека веќе знаете каде ќе продолжите во следната,и колку да изгледаат на прв поглед неговите песни неповрзани,сепак се една врзана низа .врзани со конците на неговата трепелива душа.

Поетските простори на Чернодримски се неконвенционални,и самиот тој на многу места нагласува,дека шаблоните ги мрази,излегува од рамките на норманото,водеќи ве во простори кои едноставно немаат граници,зборуваме за аграници на Човекот ,кој самиот си ги црта низ пишани и напишани животни правила.

Слободата на создавање е вградено во секоја негова песна,и во таа негова слобода е скриен клучот што го чуваат музите,кои пак никогаш не го напуштаат,клучот од просторот каде се чува мастилото на Бесконечноста.

Ги научив суровите правила на тагата

Простете што сепак
 Несакама да ги ставам сите на хартија
 Премногу морничавост профучува низ нив
 Ако веќе сакате нешто да кажам
 Да знаете само
 Секој има свој дел во пеколот
 Каде нема никакво значење за живите
 Ве чекаат
 Јамите полни со леплив мрак
 И малку дарежлива јаловина која ве држи на дното

Во самиот почеток можеме да го видиме моменталното незадоволство,но потоа неговиот сарказам кој го плука на пеколот,и низ сарказмот вешто води низ сите понатамошни настани,кои за многумина се нормално,додека з анего е подмолно.

Кога Човек ќе западне во Беда
 Тогаш некако копнее само по чуда
 Прво само верува
 Потоа ги доживува и на Јавето и во Сонот
 Ги реди Чудоредијата насекаде околу себе
 Гледа
 Како Зелен Оган ја грее Месечината
 Златен песок тече од Сонцето
 Се радува на Риби со Сребрени крлушки

Длабоката поетска увереност дека и кога Човекот е на самото дно,сепак остануваат парчиња од таа големина Човечка во него,е јасно нагласена тука,тогаш таа негова борба повеќе е Дон Кихотска,борба во која улизијата ги креира сите светови,и колку д аизгледа лошо,добро е тука што барем го нема очајот и апатијата...

Еxxxxxxxx,и неможете да претпоставувате
 Додека не ги допрев,бев Тажен Орфеј
 Кој можеше со сопствената крв и ликот да си го измие од тага
 И секое мигојавјение да го згазам бездушно
 Еxxxxxxxxxxxxxxxx,дозревала иднината во нив

Та кога ја доживеав стварноста,и преданијата воскреснаа.

Сега и јас би морала да воздивнав исто како Чернодримски,бидејќи навистина низ неговите зборови тече онаа митолошката Тага што и Орфеј ја леел додека идел по тие Полиња,барајќи ја својата Евридика,така и чернодримски,со својата тага која му се залепила на дланките,оди,леејќи ги сите таговни стихови по полињата каде што се двишат музите..да,читајќи ги овие негови таговни стихови,ќе кажам само..навистина е иленик на Музите. Несакам да ласкам,но неможете честопати да препознаете,каде завршува Поезијата, а каде започнува стварноста негова...некако овие две работи на чуден начин една со друга се преплетуваат и се надополнуваат..Чернодримски,ја знае таа граница,но сепак ,да сепак не ја открива,туку ја запишува,терајќи не нас да ја пронајдеме.

Не е убаво денес,кажуваа,Поет да бидеш
И да гинеш пред сите неродени столетија

Да токму така,не убаво да гинеш..прочитајтего повторно Чернодримски,не да научите нешто повеќе за него,туку да откриете нешто повеќе за себеси.

Со Почит

Валерија

Кратка Биографија

Сјајот на свездата под која сум роден повеќе не трепери така силно во оваа мирна и тивка ноќ,сега само невидливите очи на судбината ме гледаат од далечините,бдееќе над секој миг нероден,но ете Јас низ моите сеќавања се прашувам,каде ли отидоа во таа Светлосна Река сите минати животи,знам некој ќе рече..размислуваш за утопијата наречена Вечен Живот..не..ќе ви кажам..низ сите минати денови,месеци,години само ја раскажувал најубавата Балада за Бесмртната Душа, таа вистина која ме оплеменуваше,и ми подарува сила се до физичката смрт.

Напати кога одмолчував,моите соништа градеа мостови помеѓу сите желби и можности,одев,трагав,скитав,честопати на патеките каде што несмеев,и во тоа забрането,обичното го претворах во необично.

Па така

Додека се менуваа Еоните,го гледав мојот втиснат лик како се менува,менувајќи се ликот,се создаваа Напишаните Дела,тие Небесни Симфонии кои ми ги подари мојата Муза.Муза,која ме натера да ги поминам границите кои не им беа дозволени на смртниците.

Знам дека суптилно ме привлече и низ круговите на Данте,и ме натера да тагувам заедно со дождот на прагот каде што Јавето доаѓаше.

Напати бев принуден да ги купувам деновите,за да ја смирам разбрануваната тишина,тишина која се распрснуваше во секоја утринска пурпурност,и тогаш крадев од небото ситни златни зраци,ги пружав исто како дете дланките,и на секој заскитан облак го пишував нејзиното име,Музата,која ме Воздигна,но и ме турна во сите Бездни.

Ако некому му значат бројките тогаш 1964 е годината кога светлината се роди во моето срце,и блескаше се до последниот миг,некаде под Величенствената Маркова Грамада ,каде и сега во спокој под заштита на Месечината спие градот Прилеп.

Верувајтеми,несакам да бидам споменик на младоста,ја немам веќе мојата Муза Јана ,и храброста да отидам на нејзината хумка,но сепак припаѓаме на Бесконечноста,и таму во тие Бескрајни пространства ќе бидаме прегрнати со Антеријата на Љубовта.

А вам,вам,ви ги оставам сите напишани зборови,читајќи ги знам,ќе ги допрете сите невидливи светови,влегуваќи несвесно во вретеното на времето.

Стихозбирки

1.Арнаутска Жетва-2.Астра-3.Балканска Рапсодија-4.Бездомност-5.Ден Без Виделина,ноќ без Месечина-6.Дневникот на Еден Сонувач-7.Изгубени Мигови-8.Јавето Ако Некогаш Апстинира-9.Кај Си бе Другар-10.Како Станав Лита Сенка-11.Крилати Сني-12.Македонија и Сонцето-13.Мисловен Дневник-14.Мој Роде-15.Мозаик Од Мигови-16.Мртви Сенки на Мртва Стража-17.На Спилите им раскажувам-18.Носталгични Ноќи-19.Од Небиднина крај Јавето дојдов-20.Огнени Виори-21.Ова не е Мојот Лик-22.Пагански Стихови-23.Пелин вода-24.По Патеките на Орфеј.25.Прилепски Ехо-26.Шепотот на Скриениот Дамар-27.Скрбот како Утеха-28.Трагач по Илузии-29.Успони и Падови-30.Во Метежот на Чувствата-31.Заборавени Спомени-32.Мртов

Бунтовник-33.Спомени Собрани во Ковчег-34.Големиот Летач-35.Апокалипсата на Мртвото Време-36.Добредојде во Мојот Свет-37.Месечеви Сонети-37.Мислите на Еден Ерегор-38.Смарагдни Записи-39.Осамени Монолози-40.Во Пукнатините на Времето-41.Скрбот како Утеха-42.Ликот на Болката-43.Еретик.44.Последните седум дена на Љубовта.45.Моите Проштални Шепоти.46.Копиле на Судбината 47.Помеѓу Тишината и Животот

Поеми

1.Ангелски Шепотења(напишана заедно со Даница Петровска-Дани од Куманово и Славица Славкова од Битола) 2.Браќа по Мрак-3.Десете Балкански Проклетства-4.Катадневно Тркало-5.Монолог со Паметникот-6.Ново Утро-7.Паганска Ода.

Драми

1.и сега Шо-2.Нова Кожа.

Романи

1.Последна Молитва-2.Пред Портите на Љубовта-3.Затворија Пандорината Кутија-4.Кара Севда-5.Злокобна Вистина-6.Кафез-7.Приказни кои нетребало никогаш да бидат раскажани-8.Парче Душа-9.Ти Благодарам Месечино-10.Тајната на Нормандови-11.Првиот Ангел.

Монодрами

1.Ало Диоген на Линија.

Новела

1.Кога Животот беше Приказна.

Збирки Раскази

1.Бразда-2.Неизвесни Патеки-3.Номад во Душата-4.Од Сонот до Јавето-
5.Приказни од Малиот Сокак-6.Затворени Кругови-7.Молскавични Мигови-
8.Шепотот на Вечноста-9.Битпазарска Хроника-10.Прошетка по Соништата.

Автобиографија

1.Апостолите на Ѓаволот.

Рецензија

Валерија

Графички дизајн и изработка на Корицата

Александар Талески

Електронска Изработка на Стихозбирката

Веб Студио Вавилон

Стихозбирка

Никодин Чернодримски-Помеѓу тишината и животот

Скопје 2011 година

CIP-Каталогизација на публикацијата

Национална и Унервезитетска Библиотека “Св Климент Охридски”-Скопје

Помеѓу тишината и животот 2015 година 60 страни

ISBN-10 608-4778-36-4

ISBN-13 978-608-4778-36-3

EAN 9786084778363